366 VERHALEN OM BIJ STIL TE STAAN

een parel voor elke dag

averbode

Meer dan woorden alleen

Er was eens een abdis
die erg gewaardeerd werd in haar streek.
Men zei dat ze visioenen had.
Ze was ook bekend om haar mooie gebeden.
De mensen vertelden dat ze een heilige was.

Een man wilde er meer van weten.

Op een winteravond
ging hij naar de abdij
en liep daarbij
door regenplassen en modder.
In de spreekkamer
wachtte hij op de abdis.
Toen ze verscheen,
viel hij uitgeput neer in een stoel.
'Aai, mijn voeten!
Ze zijn stuk van het lopen,' klaagde hij.
'Wil je me even helpen
om mijn laarzen uit te trekken a.u.b.?'
De abdis glimlachte en zei:
'Momentje,
ik roep een zuster...'

Toen stond de man op en zei:
'Laat maar, ik weet genoeg'...
en hij vertrok.

Het wonder

Twee boeren reden met volgeladen karren.
Het had de laatste tijd veel geregend
en de wegen waren vol modder.
De karren bleven steken.
Eén van de boeren
viel op zijn knieën in de modder,
en vroeg aan God:
'Help me hieruit alstublieft!'
Hij bad zonder ophouden.

Intussen was de andere boer druk in de weer.
Hij trok aan zijn ezel,
duwde tegen de kar,
zocht stukken hout, bladeren en aarde bij elkaar,
legde die voor de wielen van de kar
en vloekte tegen de sterren op.

Toen gebeurde een wonder.
Een engel daalde neer uit de hemel.
Tot hun grote verrassing
begon die de vloekende boer te helpen.
De man was er helemaal door in de war en zei:
'Neem me niet kwalijk,
ik denk dat je je vergist.
Jouw hulp is vast en zeker
voor mijn vriend bestemd,
want hij heeft het hardst gebeden.'
Maar de engel zei:
'Helemaal niet,
God helpt diegene
die zelf ook zijn best doet.'

Toegeschreven aan de Braziliaanse bisschop HELDER CAMARA

Drie vragen

Natchiketa was de zoon van de koning van de Gangesvlakte.
Op een dag had hij ruzie met zijn vader, de koning.
Die zei: 'Loop naar de hel.'
Natchiketa vertrok en ging wachten bij de poort van de hel.

Na drie dagen kwam de duivel aan.
'Wat doe jij hier, zoon van de koning van de Gangesvlakte?'
Natchiketa vertelde over de ruzie met zijn vader.
Toen zei de duivel:
'Je mag drie dingen vragen.
Wat je ook vraagt, ik zal het je geven.'
Toen zei de prins:
'Ik zie dat alle mensen sterven.
Waarom gaan alle mensen dood?'
'Wat is dat nu voor een vraag?' zei de duivel,
'Vraag toch een kasteel of landerijen!'
Maar Natchiteka had al een tweede vraag klaar:
'Ik hoor de mensen spreken over liefde, geluk en vreugde.
Wat bedoelen ze daarmee?'
De duivel krabde in zijn haar en zuchtte:
'Jongen toch, wat zijn dat voor vragen?
Vraag liever juwelen of goud.
Daarmee kun je meisjes voor je winnen.'
Prins Natchiketa probeerde een derde keer:
'Beste duivel, men zegt mij dat er een God is.
Wie is Hij? Kun je iets over Hem zeggen?'
De duivel werd zo boos op de ondankbare prins
die zijn geschenken weigerde,
dat hij hem wegjoeg,
net zoals de vader van Natchiketa eerder had gedaan.

Na de dood van zijn vader, werd Natchiketa
de meest rechtvaardige en meest geliefde koning van de Gangesvlakte.

Naar een Indisch verhaal

Abraham en God

Toen Abraham, de stamvader van de joden, geboren werd,
vluchtte zijn vader met hem in een grot,
omdat Nimrod, een wrede koning, hem wilde doden.
Want men had aan Nimrod gezegd:
'De nakomelingen van Abraham zullen uw volk veroveren.'
Daarop besloot Nimrod alle jongens te doden.

Abraham zag jarenlang geen daglicht.
Toen hij voor het eerst de zon zag, riep hij verbaasd:
'Zoveel licht kan alleen diegene verspreiden
die de wereld regeert!'
En Abraham boog diep voor de zon.

Maar 's avonds ging de zon onder.
Aan de hemel verscheen de maan, begeleid door sterren.
Abraham dacht: 'Ik heb me vergist.
Dit licht is machtiger.
Het is wel kleiner en zwakker dan het vorige,
maar het wordt door duizenden stralende helpers begeleid.'
Abraham hief de handen op naar de hemel
en prees de maan.

Toen het morgen werd,
verdween de maan en kwam de zon weer op.
'Wat vreemd,' dacht Abraham,
'die twee lossen elkaar precies af.
Ze zijn zeker het eigendom van een macht,
die sterker is dan zij,
een groot heerser,
aan wie alles onderworpen is.'

Zo ontdekte Abraham God.
Maar hij zei er niets over aan niemand.
Ook niet aan zijn vader.

Naar een joods verhaal

Het lelijke eendje

De grote eend zat al dagen op haar nest te broeden.
Eindelijk kwamen vier prachtige eendjes uit hun ei.
Moeder eend broedde dapper verder op het grootste ei.
Eindelijk kroop het jong eruit. Het zag er vreemd uit!
Het was groot, had grijze veren en een lange nek.
Moeder eend liep naar de waterkant.
De vier eendjes en het lelijke jong volgden.
'Kijk eens naar dat gekke jong!' zeiden de andere eenden.
Het eendje voelde zich alsmaar verdrietiger.
Op het laatste ging het er stilletjes vandoor.
Twee wilde ganzen die over een moeras vlogen, kwamen naar hem toe.
'Kom mee!' riepen ze
Maar opeens: een harde knal. Eén van de ganzen viel naar beneden.
Dan nog een knal en ook de andere gans viel in het riet.
Een jachthond rende door het moeras.
Verschrikt keek het eendje op.
Opeens klonk een fluitje door het bos.
De hond ging ervandoor.
'Zie je wel,' dacht het eendje, 'zelfs die jachthond wil me niet.'
En verdrietig zwierf het eendje verder rond.

Het werd herfst en het werd winter.
De vijvers vroren dicht.
Het eendje voelde zich heel alleen. Het had honger en koud.

Toen werd het lente.
Doodmoe lag het eendje aan de waterkant.
De zon verwarmde z'n vleugels.
Het sloeg z'n vleugels uit en vloog langzaam omhoog.
Als hij weer bij zijn plekje kwam,
keken drie prachtige zwanen hem vriendelijk aan.
In het water zag het lelijke jonge eendje hun prachtig spiegelbeeld
maar... ook dat van zichzelf.
Het lelijke jonge eendje was een mooie, grote witte zwaan geworden.

Naar een sprookje van H.C. ANDERSEN

Iets van God

Toen God de hemel en de aarde had geschapen,
wilde Hij iets van zichzelf achterlaten.
Hij zocht naar een plaats om dat te verbergen.
'Want,' zo dacht God,
'wat de mens gemakkelijk vindt,
weet hij niet naar waarde te schatten.'

Eén van zijn engelen zei:
'Verstop het onder de sneeuw
van de hoogste bergtop van de wereld.'
God schudde zijn hoofd:
'Nee, de mens is avontuurlijk.
Hij zal vlug genoeg leren
de hoogste bergtop te beklimmen.'

'Verberg het dan in de diepten van de aarde',
zei een andere engel.
'Nee, de mens zal op een dag ontdekken
dat hij kan graven.

'Waarom niet op de bodem van de oceaan,'
zei een ander.
Toen zei God:
'Ik heb de mens een verstand gegeven.
Op een dag zal hij schepen kunnen bouwen
en de machtigste oceanen bevaren.'

'Waar dan, God?' vroegen zijn engelen.
Toen zei God:
'Ik denk dat Ik het
in het hart van de mens zelf zal verbergen.'

Mozes en de Rode Zee

Een jongen kwam terug van school.
'Wat heb je vanmorgen geleerd?'
vroeg zijn moeder.
Hij antwoordde:
'Vanmorgen vertelde de juf over Mozes
toen hij achter de vijandelijke linies ging
om de joden te redden van de Egyptenaren.
Toen ze bij de Rode Zee kwamen,
liet Mozes de genietroepen een pontonbrug bouwen.
En toen ze allemaal aan de overkant waren,
keek hij om en zag de Egyptenaren met tanks
achter hen aankomen.
Toen nam Mozes zijn GSM
om het hoofdkwartier te zeggen
dat ze bommenwerpers moesten sturen
om de brug op te blazen.
Zo werden de joden gered.'
De moeder keek verbaasd naar haar zoon
en vroeg:
'Heeft de juf dat werkelijk zo verteld?'
Hij zei: 'Nee, eigenlijk niet,
maar als ik het op haar manier had verteld,
dan zou je het toch niet geloven...'

Drie mannen en een engel

Er waren eens drie mannen:
een melaatse, een kale en een blinde.
Allah wilde hen testen en stuurde een engel.
Die engel ging naar de melaatse en vroeg:
'Wat wil je het liefste?'
'Een mooie huid en een goede gezondheid,' zei de melaatse.
De engel streek over het lichaam van de man,
en onmiddellijk was hij genezen.
'Ik zal je ook rijk maken,' zei de engel,
en hij gaf hem een zwangere kameel.
Daarna ging de engel
naar de kale man en de blinde man.
Ook zij kregen een goede gezondheid
en een zwangere kameel.
Korte tijd nadien kregen de dieren jongen
en na enige jaren waren de drie mannen rijk.

Toen stuurde Allah de engel terug naar het dorp.
Hij ging naar de man die melaats was geweest en zei:
'Ik ben een arme man op weg naar huis,
maar ik kan niet verder als Allah en jij mij niet helpen.
In naam van Allah die jou heeft gezegend
met een mooie gave huid en rijkdom, vraag ik jou
om een kameel, zodat ik naar huis kan rijden.
De man antwoordde:
'Ga weg, ik heb het druk, ik heb niets om aan jou te geven.'
De man die vroeger kaal was geweest reageerde ook zo.
Maar de man die vroeger blind was zei:
'Ik ben niet vergeten wat Allah voor mij deed.
Neem zoveel je wilt.'
De engel antwoordde:
'Je mag al je rijkdom houden. Ik wil niets van jou.
Allah is tevreden over jou,
maar de andere twee zal Hij hun rijkdom weer ontnemen.'

Naar een moslimverhaal